

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **KIMEX CASINO, a. s.**, se sídlem Paskov, Mitrovická 37, zastoupeného JUDr. Oldřichem Krpcem, advokátem se sídlem Ostrava, Chrobáková 543/6, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2012, č. j. MMB/0000037/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil platební výměr Úřadu městské části Brno-střed (dále též „správce poplatku“) ze dne 10. 10. 2011, č. j. 110035600/VANJ/VHA/002, a ve zbytku zamítl odvolání žalobce. Tímto platebním

výměrem správce poplatku žalobci vyměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), a to za období 1. 1. 2011 - 30. 6. 2011, ve výši 100.000 Kč. Současně dle § 11 zákona o místních poplatcích vyměřený poplatek zvýšil na dvojnásobek, tj. na 200.000 Kč.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný v celé řadě bodů změnil výrok i odůvodnění rozhodnutí správce poplatku, ve zbytku pak odvolání žalobce zamítl. V zásadě nejdůležitějšími změnami učiněnými žalovaným bylo snížení vyměřeného poplatku z částky 100.000 Kč na částku 90.000 Kč a vypuštění bodu 4. výroku platebního výměru ohledně zvýšení místního poplatku. Po těchto změnách byl tedy žalobci vyměřen místní poplatek ve výši 90.000 Kč.

[3] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o obsahu a srozumitelnosti předmětných ustanovení zákona o místních poplatcích. Již ze samotného názvu místního poplatku plyne, že mu podléhají všechna povolená jiná technická herní zařízení, tedy ne jen ta provozovaná. Taktéž vyhláška č. 21/2010 váže v souladu se zákonem vznik a zánik poplatkové povinnosti na existenci povolení jiného technického herního zařízení. Na tom nic nemění ani novelizace zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. Navýšení poplatku žalovaný pro nedostatečné odůvodnění zrušil. V platebním výměru zjistil nedostatky, a proto jej změnil v souladu s § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. V prvé řadě zpochybnil závěry metodického sdělení Ministerstva financí vydaného dne 6. 8. 2010 (dostupného na webových stránkách Ministerstva financí). Žalobce nesouhlasil se závěry Ministerstva financí, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle žalobce se naopak pojem „provozovaný“ má vztáhnout i na „jiné technické herní zařízení“. Pojem „povolený“ v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích má historický význam takový, že nemohou být zpoplatněna nelegální zařízení. V ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích je užito spojky „nebo“ ve významu slučovacím. Z toho plyne, že režim pro výherní hrací přístroj se má vztáhnout i na jiné technické herní zařízení. Pokud by názor zastávaný Ministerstvem financí byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojnásobnou odvodovou povinností.

[5] Pro posouzení pojmu „povolený“ a „provozovaný“ žalobce poukázal rovněž na vyhlášku č. 21/2010, podle níž „*poplatková povinnost vzniká dnem, kdy byl povolený VHP uveden do provozu nebo kdy nabylo právní moci povolení jiného THZ vydané Ministerstvem financí*“. Tato vyhláška překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Pro srovnání žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Teplice č. 4/2010 (novelizovanou vyhláškou č. 5/2010), v níž je vznik poplatkové povinnosti vázán na uvedení herního zařízení do provozu.

[6] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného tak došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, neboť správní orgány v pochybnostech nepostupovaly ve prospěch poplatníka.

[7] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na názoru, že místnímu poplatku podléhají jiná technická herní zařízení bez ohledu na jejich provozování. Žalovaný nespatořoval možnost dvojího výkladu právního předpisu, tudíž nemohl postupovat dle zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[9] Žalovaný současně navrhl spojení předmětné věci s žalobami vedenými zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 40/2011 a 29 Af 41/2011. Soud však, vzhledem ke skutkovým a procesním odlišnostem, naplnění podmínek pro spojení věcí dle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) neshledal.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[10] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[11] Sporná otázka v dané věci především byla, zda místnímu poplatku dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích podléhají již jiná technická herní zařízení povolená, nebo zda tato musí být fakticky provozována.

[12] Žalobce zpochybňoval závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010. Zde je však nutno uvést, že z rozhodnutí žalovaného, ani z platebního výměru není patrné, že by správní orgány z tohoto sdělení vycházely. Je tak nadbytečné činit z jeho obsahu předmět sporu.

[13] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky lze z tohoto usnesení vycházet i v nyní souzené věci.

[14] Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích, patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (viz například obecně závazná vyhláška statutárního města Teplice). Tak tomu však v daném případě nebylo. Dle čl. 2 vyhlášky č. 21/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako dle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle jejího čl. 4 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem, kdy nabylo právní moci povolení* jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, a zanikala dnem zániku tohoto povolení.

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 21/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[16] Problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již ostatně byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá *každý* povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).

[17] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne nejen to, že je bezpředmětné zabývat se zákonností obsahu

metodického sdělení Ministerstva financí, ale zejména, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak správně uzavřel žalovaný.

[18] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce, že jeden správní úkon (vydání povolení Ministerstvem financí) byl zatížen dvojí odvodovou povinností. Poplatek lze chápat jako zákonem stanovené nenávratné peněžité plnění, vybírané státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi při nastoupení zákonem konkrétně určené právní skutečnosti jako vyrovnání za individuální výhodu. Vyznačuje se účelovostí a ekvivalentností. Primárním smyslem poplatků totiž není naplnění veřejného rozpočtu, nýbrž nastolení jakési (byť i zcela abstraktně pojaté) reciprocity mezi poplatkem a činností orgánů veřejné správy (princip ekvivalence). Režim místních poplatků se řídí primárně zákonem o místních poplatcích. Místní poplatky plynou do veřejného rozpočtu obce a většinou je za ně poskytnut ekvivalent (protiplnění) ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, které mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [blíže k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. (N 151/62 SbNU 315), ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Františkovy Lázně*“]. Výše tohoto místního poplatku je pak stanovena pevnou částkou za určité období. Na druhou stranu u správního poplatku dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, lze v dané věci [viz položka 21 písm. b) Sazebníku správních poplatků] protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

[19] Předmět zpoplatnění z hlediska jeho účelu je tak odlišný. Zatímco v případě místního poplatku je předmětem poplatku v podstatě umístění (resp. tolerance či souhlas s umístěním) herního zařízení na území dané obce, v případě poplatku správního je jeho předmětem samotné vydání povolení k provozování dané loterie či jiné podobné hry. Byť je tedy vydání předmětného povolení Ministerstva financí jednou z podmínek i pro výběr místního poplatku, o „dvojí zdanění“ se jedná pouze zdánlivě. Ostatně optikou žalobce by bylo znemožněno např. „trojí zdanění“ dováženého zboží, které podléhá clu, dani spotřební a dani z přidané hodnoty. Na druhou stranu soud nepopírá, že za určitých specifických okolností by i souběh zpoplatnění (zdanění) jednotlivých skutečností souvisejících s provozováním herních zařízení teoreticky mohl vykazovat rysy protiústavnosti, to však pouze v případě, pokud by celkový dopad takového zpoplatnění na provozovatele těchto zařízení měl rdousící efekt (byl by extrémně disproporcionální) či by porušil princip akcesorické i neakcesorické rovnosti [srov. např. nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publ. pod č. 181/2009 Sb. (N 89/53 SbNU 125), ve věci „*Ústavnost daně z převodu nemovitostí*“]. Takové skutečnosti však žalobce netvrdil.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. listopadu 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu